

Beszámoló az Erasmus+ gyakorlatról: Tapasztalatok

Regensburgban

Nagy hálával és őszinte lelkesedéssel tekintek vissza az Erasmus+ program által kínált lehetőségekre, ami lehetővé tette, hogy külföldön végezzem a gyakorlatomat. Az, hogy Németországban, Regensburgban szerezhettem szakmai tapasztalatot, olyan élményekkel gazdagított, amelyek biztosan meghatározzák majd a jövőmet. Mélyen hiszem, hogy ez a tapasztalat sokkal többet adott, mint pusztán egy kötelező gyakorlat.

A gyakorlat megszerzése nem volt egyszerű. Nehéz volt belekezdeni a keresésbe, hiszen egyszerre van sok és kevés tapasztalatom is, ami van, azt nagyon szeretem, ami nem, arról részben én is tehetek sajnos, részben pedig a Németországban lévő teljesen más gyakorlati rendszer. A nagyobb különbség, ami leginkább hátráltatott, hogy itt az egyetemek nem nagyon támogatnak abban, hogyan szerezzon a tanuló gyakorlati helyszínt magának, ami nagyon nehéz a bejutás miatt. Legtöbbször már egy évvel a gyakorlati szemeszter előtt tudják, hogy hova fognak menni, annyira nehéz bekerülni a különböző befogadó helyekhez. Pont emiatt sokkal szigorúbb is az egész rendszer, nagyjából úgy működik, mint egy állásinterjú, hiszen lényegében az is: a tanulók itt alaposabb értékelést és jutalmat kapnak érte, mint egy normális állásnál. Mivel itt az a felfogás, hogy annak ellenére, hogy a diáknak ez kötelező, nekünk dolgozik, segít, és nem nagyon szeretik, ha az ember ingyen dolgozik. Nekem szerencsém volt, mert az egyetemen, ahová járok, nemrég lett egy új tagja a nemzetközi irodának, aki szociális munkát végzett, így ő sokat segített nekem, és az általa ajánlott Spielbusnál találtam végül helyet, ahol kiderült, neki is ez volt a gyakorlati helyszíne. A másik legnagyobb különbség, amivel nem teljesen értek egyet, hogy a diákok nem két helyen vannak 6-6 hetet, hanem csak egy helyszínen, 22 héten keresztül. Ennek ellenére még mindig ez nagyobb hátrány szerintem, mint előny, hiszen, ha csak egy helyen csinál gyakorlatot az itt tanuló hallgató, nem lesz a többi munkakörre rálátása. Hogy őszinte legyek, elég kevés dolog van, amiben a magyar rendszer jobban tetszik, de ezt ilyennek tartom. Hosszú az a 22 hét, és szerintem ez a hosszú időszak inkább arra jó, hogy jobban beleszokik az illető, és „meggyőződik” arról, hogy azon a kiválasztott helyszínen szeretne-e dolgozni – vagy nem.

Ezek voltak nekem a legnagyobb nehezítő tényezők, amik hátráltattak abban, hogy hamarabb elkezdjem a gyakorlatomat. Ennek ellenére egy nagyon kedves, izgalmas,

szerethető helyet találtam, amiért rettentő hálás vagyok! Fontos megemlíteni azt is, hogy itt is kevés a szociális munkás, le vannak terhelve a dolgozók, és emiatt nagyon sok intézménytől nem is kaptam választ, ami azt mutatta, vagy csak később, hogy „elnezést, le vagyunk terhelve, ezért írunk ilyen későn, aktuális még?” Azon ívül, hogy a kollégáimtól is azt hallottam, hogy ez a helyzet, nekem ez is azt mutatta, hogy itt is ugyanazok a problémák vannak a szociális rendszerben, mint otthon, csak egyelőre még kisebbben (ahogy ezek alapján én éreztem), és talán hatékonyabban harcolnak ellenük, állnak ki magukért a dolgozók – akiket komolyabban vesznek, és adnak a véleményükre, legalábbis többször, mint itthon eddigi tapasztalataim szerint. Azt viszont fontos megjegyezni, hogy annak ellenére, hogy kevés az ember, az állam jobban támogatja és egy kicsit jobban is fizeti őket. Egy hagyományos, német gyakornok, ha 40 órát dolgozik, 460 €-t keres, ami durván 180-190 ezer forint egy hónapban. Még egy kisebb hátráltató tényező volt, ami rajtam múltott és nem a rendszeren: hogy még nem tudok olyan jól németül, mivel eddig annak ellenére, hogy már kint voltam fél éve egy elméleti szemeszterben, nekem minden angolul zajlott. Szerencsére az én gyakorlati helyszínemen nagyon támogatóak, mindenki tud valamennyire angolul a „kollégáim” között, így kivétel nélkül mindig segítettek, ha valamit nem értek vagy nem tudtam olyan gördülékenyen elintézni.

A felvételem folyamata az volt, hogy írtam a Spielbus irodának, már az angol önéletrajzommal együtt. Az önéletrajz elkészítésénél sokat segítettek az egyetemen, amire szükségem is volt, mert Németországban az ehhez használt sablont sokkal szigorúbban veszik, mint itthon. Meglepő módon tőlük már következő nap kaptam is választ, ami nem visszautasító volt, mint addig szinte mind, hanem abszolút támogató és érdeklődő. Megbeszéltünk egy időpontot, amikor dolgoznak, hogy rögtön bele is lássak kicsit, megnézni kicsit, hogy hogyan is működik, és hát, nagyon tetszett! Az egyik számomra legjelentősebb dolog, ami rögtön feltűnt, hogy rögtön, a nulláról, már az elején bíztak bennem, és mikor még csak alig voltam ott egy órát, már szinte kollégaként kezeltek, Spielbuszos munkamellényt is kaptam. Az intézményvezetővel is felvettem a kapcsolatot, elmondta, milyen adatokat szükséges bemutatnom neki ahhoz, hogy elkezdhessem a gyakorlatot náluk, amihez többek között kérték a kanyaró elleni oltási igazolványokat, elismervényt az egyetemről hogy ténylegesen gyakorlatot kell végeznem, és német erkölcsi bizonyítványt. Az utóbbit hosszbb idő volt kikérni, és addig, hogy elkezdhessek dolgozni, alá kellett írnom egy dokumentumot, amellyel igazoltam, hogy nem volt semmilyen szexuális ügyem gyermekekkel, és nem csináltam semmilyen pedofiliához hasonló tevékenységet. Meglepődtem, mikor kiderült,

hogy nekik ezt teljesen természetes kitölteni minden új kollégával ilyen helyzetben, és hogy egyáltalán így, külön foglalkoznak ezzel. Eszembe jutottak a magyar hírek, és bár fogalmam sincs, min változtatna ez a papír, de legalább egyel nagyobb következménye lehet, ha történik valami.

Maga a gyakorlat, amit csináltunk eddig, egy két nap előkészületből és három terepnapból álló ciklusban működik. Az előkészületi napokon elméletiesebb munkát végeztünk, meetingeket az eseményekről és az előző hétről, bevásárlást, javítást, a terepnapok viszont sokkal hosszabb, jóval aktívabb, izgalmasabb napok, amikor a busszal megyünk dolgozni. Az első napom, május 5-e, hétfő volt, ami egy találkozóval indult az intézményvezetővel, aki megmutatta az online rendszert, aminél külön tetszett, hogy erre bőven szántak energiát, hogy gördülékenyen menjen nekem, és ne legyen elakadásom munka alatt a használatában. Utána következett a teammeeting, ahol megbeszéltük, ki mit csinál a héten, majd takarítottunk kicsit. A kedd bevásárlással kezdődött, amiket mindig szerettem, hiszen ilyenkor végig kellett gondolni, hogy milyen igényei lesznek azoknak a gyerekeknek, akihez megyünk az elkövetkezendő napokban- persze azt is, hogy miből van hiány és miből van még kényelmesen az előkészületekhez. Ezek után a délután javításokkal telt. A terepmunka, általában szerdán, csütörtökön és pénteken úgy zajlott, hogy kimegyünk a Spielbusszal egy parkba, ahová már előre meg volt hirdetve, hogy megyünk és hogy mikor, és kipakolunk, sátrakat építünk fel, játszunk a gyerekekkel, akik mindig számíthattak ránk. Voltak fix és napra meghatározott programjaink. A fix programok közé tartoztak a Rollenrutche (egy fajta görgős csúszda, nagyon izgi volt:), mindig volt egy kreatív sátrunk, mikor nyáron volt domb a helyszínen akkor volt vízicsúszda is, és voltak különböző gyerek járműveink (roller, különböző biciklik, kerekesszék és különböző egyensúlyát fejlesztő járművek). Első nap, szerdán akkor a Gheisebahn-t vittük ki, ami egy általunk épített Szellem alagút nevezetű dolog volt, amit nagyon bírtam, és jó érzés volt látni, hogy a gyerekek is sokszor nagyon természetesen segítenek nekünk a ki- és bepakolásnál. Ez ténylegesen egy alagút volt, aminek a bázisa alacsony fa állványokból állt, amik egymáshoz voltak csatolva az építés során, és ki voltak díszítve mindenféle ijesztő dolgokkal (ugyanis az év témája, amire mindig alapoznak egy pár játékot, idén a Halloween volt:)), az egész utána letakartuk egy vékonyabb, de átlátszatlan műanyag lepelletel, és így sötét volt odabent – a gyerekek mindig nagyon szerettek végig menni rajta, volt aki a tizenötödik végig menetelnél is izgatottan várta, annyira szerették! Csütörtökön egy Chaosspiel, nevű feladat volt, ahol a gyerekeknek egy dobókockás játékon kellett végig menniük, különböző feladatok teljesítésével, amikben

olyanok szerepeltek, hogy mondjon egy viccet, keresse meg a busz rendszámát, vagy ugráljon hátra hármat, ilyesmik, kedves és csapatépítő volt az egész. Én ekkor sokszor a kreatív saroknál voltam, ahol zsenília drótból pókokat vagy szellem marionetteket készítettünk. Péntekenként általában Stockbrotot készítünk, amihez már az irodaépületben (ahol van egy kreatív műhely) összerakjuk a tésztát, amit aztán a helyszínen a tűztálunkban tűz felett meg tudnak sütni a gyerekek. Ilyenkor persze különösen jobban figyeltünk rájuk a kollégáimmal és az önkéntesekkel. Nagyon szerettem, hogy a Spielbusz legfőbb vezetője mindig megkérdezte, mi kérünk-e egyet, és valaki mindig elkészítette nekünk a kollégák vagy az önkéntesek közül, volt, hogy én csináltam, és olyan jól esett, mikor meg is dícsérték, hogy milyen jó lett:) Voltak rendhagyó heteink is, például a második héten egy iskolai nyári fesztivál napra is mentünk, ahol cirkusz tematikájú dolgokat vittünk ki (két évvel ezelőtti évi témánk volt), és ekkor jobban beláthattam a Spielbusz hatalmas eszköztárába, és abba, hogy mennyire figyelnek arra, hogy ha valamit fel tudnak használni, akkor nem dobják ki. Ez jellemző volt az egész rendszerre, ahol dolgoztam, minden emberre az irodában is, amit nagyon szerettem.

Maga az épület, ahol az irodánk volt a Guericke ház egy ifjúsági és közösségi központ, ahol rengeteg iroda van, és különböző terek gyerekeknek. Itt nekünk az irodán kívül volt gyárunk és egy műhelyünk, ahol például a javításokat végeztük és a tésztát péntekenként. A mi irodánkon kívül vannak még Jugendzentrum iroda és különböző gyermek- és családsegítő központok irodái is. Az épület számtalan ingyenes, gyerekekkel kapcsolódó programnak ad otthont, a baba-mama tornától a sportokig és barkácsolásig, és van még egy nyugi szoba is a gyerekeknek párnákkal, nyugtató játékokkal.

Annak ellenére, hogy nagyon sok apró különbséget vettem észre a kollégáim, az itteni rendszer és az otthoni, eddig megismert dolgok között, 3 főbb dolog szeretnék leginkább bemutatni, amik a leginkább eltérnek. Az első, hogy sokkal tisztábbak a szerepek. Sokkal egyértelműbb, hogy kinek mi a dolga, munkája, és ha valaki valamit elront, akkor vállalják a felelősséget, a következményeket, és próbálnak figyelni a hibák hatékony javításra, nem csak a személy, hanem az egész közösség. A másik az, hogy egy a kisebb csoportokon belül sokkal tisztább, gördülékenyebb és folyékonyabb az információ áramlás. Nincsenek félrebeszélések, sokkal egyenesebb és egyértelműbb a kommunikáció. Ha valakinek valami nem tetszik, akkor sokkal hamarabb mondja el az illetőnek, akivel baja van, mint otthon. Ez szintén így sokkal tisztább, annak ellenére, hogy időnként nehezebb és komolyabb. Végül a harmadik, legnagyobb különbség, amit a legnehezebb megszokni: nem visszük haza a

munkát. Ha hazamegyek, kicsiekkolok, és onnantól én döntöm el, mit csinálok az időmmel. Amikor a munkahelyen vagyunk, akkor oda koncentrálunk, annak megvan a maga helye és ideje, amikor meg máshol, akkor magunkra, a családunkra vagy a barátainkra, és annak is megvan a maga helye és ideje. Nálunk jellemző a túlóra, de szinte mindenki úgy váltja ki, hogy vannak olyan napok, amikor nem dolgozik, hogy hónap végére kijöjjenek az óraszámok. Persze, a munka nem haza vitele és ez is munka körülmény függő, de tudom, hogy ott ez az alapvető. Két nagyobb megdöbbenésem volt ezzel kapcsolatban: az egyik, hogy amikor szóba került, hogy szombaton dolgozom, egyből mondták, hogy akkor az egyik napon azon a héten ne menjek be – ezt nagyjából úgy mondták, mint egy elvárás, ami számomra nagyon furcsa volt, de természetesen örültem neki, és ki is tudtam használni közös ebédrel a már előző félévben kialakított barátaimmal, a város még jobb és alaposabb megismerésével, amit mindig szerettem. A másik, hogy van egy munkahelyi e-mail cím, arra kapok minden meeting meghívást, updatet, értesítést, emailt, tananyagot, meg egy rendszer is van a gépemen, ahol számontarthatom az óráimat. Az egyikbe sem tudok otthon bejelentkezni. Nem tudok otthonról semmit csinálni, ami hivatalosan a munkahelyemhez tartozik. Persze, a gyerekeknek tudnék kreatív barkácsolós ötleteket keresni, de ha elmondanám bent, hogy otthon keresgéltem, megkérdeznék, hogy miért nem csináltam ezt bent, mikor ez a munkámhoz tartozik, ha ez is lenne a feladatom. Emellett onnantól kezdve, hogy megvan a munkahelyi e-mail címed, nem szeretik, ha a személyesről írsz e-mailt munkával kapcsolatosan otthonról, mert az a munkádhoz tartozik, írd meg a munkaidődben, olyankor, amikor bent vagy. Nekem ezt volt a legeslegnehezebb megszokni, de őszintén, nagyon szívesen hazavinném, ha tudnám!

Összességében nagyon hálás vagyok ezért az Erasmus+ gyakorlatért, lehetőségért! A kihívások ellenére egy olyan rendszerbe láthattam bele, amelyben a tiszta szerepek, a nyílt kommunikáció és a munkahelyi fizikai-szellemi támogatás magasabb fokon valósul meg, és ez a tapasztalat felbecsülhetetlen értékű a jövőm szempontjából. Ki tudja, még a végén vissza is megyek, hiszen kapcsolatban állok a kollégáimmal és tudom, hogy szeretettel várnak.